

9/21 мартъ, понеделникъ вечеръ. Вчера подиръ пладне най-после излѣзохъ за пръвъ пжтъ. Хубавъ день, долу топло, на Витоша и по Самоковскитѣ планини снѣгъ, снѣжна шапка на Мургащъ, голѣми снѣгове на Берковския балканъ, едва може да се мине. Подиръ пладне отидохъ у охтичавия идеалистъ Висковски, търсейки Миларова; тамъ заварихъ дѣдо Христо съ огромнитѣ полски мустаци, въ народна носия, гавазинъ на Игнатиева, сега повиканъ на княжеска служба. Следъ това бѣхъ у Сарафова, гдето намѣрихъ Вацова и Миларова. Весело; моитѣ разкази за Черна Гора, Далмация, Дубровникъ и т. н.

Днесъ преди пладне имаше панихида за царя, на която и азъ присѣствувахъ. Всѣки съ свѣщъ въ ржката. Следъ това отидохъ за пръвъ пжтъ въ канцеларията. Бѣлчевъ захвана преброяването на населението: градътъ София има 20,500 души, само 8000 жени, следователно типъ на чиновнишки-воененъ градъ. Преценявахъ я до сега на 15,000 души. А цѣлата околия има 45,000 души (малко!). Русчукъ брои 26,000 души. Ще бже интересно. — Клевети противъ девическата гимназия въ Бѣлг. гласъ. Пише вѣроятно учителката интригантка Шишиджиева. Написахъ остро официално опровержение, ще се изпрати на Бѣлг. гласъ. — Подиръ пладне четохъ Augsburger Allg. Zeitung, пристигна вчера вечеръ, първитѣ достовѣрни известия за атентата, много обширни. — На 5 ч. излѣзохъ на разходка пеша съ Сарафова по цариградското шосе. Говорихме за възстановяването на св. София, разгледахме разрушенитѣ бани при малкия дворецъ и много приказвахме за Търново. Тамъ имало малко традиции. Старитѣ семейства (мжжетѣ) се изселили много вънъ, въ Влашко, въ крайдунавскитѣ градове; останало само женското поколение, къмъ което придошли балканджии, грубо население, но решително и здраво. Башата на Златарски билъ отъ Златица, башата на Сарафова като 12 годишно момче дошълъ отъ с. Радково (?) въ Калифаревско, башата на нашия Икономовъ (въ просвѣтата) отъ Трѣвна и т. н. Въ Арбанаси се говорѣло полубѣлгарски, полугръцки, повечето били жени, ужъ около 1:5, имали прочути бѣли крачка, кжшитѣ били каменни съ сводове, калдаръмени улици, нѣкога хубави. Моето нещастие, че азъ бѣхъ въ Търново безъ водачи търновци. Гарга баиръ (задъ Трапезица) и Карталъ баиръ задъ града. Стари търновци били Минчовичъ, Кировичъ, Протичъ, Боневъ, Паница. Каябаши се наричало тѣсното мѣсто на канарата, гдето е чешмата. Изпжждането на грѣцкия владика Григорий около 1867 г., гражданитѣ демонстрирали предъ мютесарифа, между това женитѣ и децата изпочупили прозорцитѣ на митрополията и избѣгали предъ войската задъ рѣката подъ Трапезица. Григорий избѣгалъ въ Арбанаси. Ималъ достатъчно време да вземе цѣлата архива на митро-